

Ο ΘΟΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ (ΣΤΙΧΟΙ)

Στίχοι: Ρήγας Βελεστινλής
Μουσική: Χρήστος Λεοντής

Ως πότε παλληκάρια, θα ζούμε στα στενά,
μονάχοι σαν λιοντάρια, στες ράχες στα βουνά;
Κάλλιο είναι μιας ώρας ελεύθερη ζωή,
παρά σαράντα χρόνους, σκλαβιά και φυλακή.

Σπηλιές να κατοικούμε, να βλέπουμε κλαδιά,
να φεύγωμ' απ' τον κόσμο, για την πικρή σκλαβιά;
Κάλλιο είναι μιας ώρας ελεύθερη ζωή,
παρά σαράντα χρόνους, σκλαβιά και φυλακή.

Να χάνωμεν αδέρφια, πατρίδα και γονείς,
τους φίλους, τα παιδιά μας, κι όλους τους
συγγενείς;
Κάλλιο είναι μιας ώρας ελεύθερη ζωή,
παρά σαράντα χρόνους, σκλαβιά και φυλακή.

Τι σ' ωφελεί αν ζήσεις, και είσαι στη σκλαβιά;
στοχάσου πως σε ψένουν, καθ' ώραν στην φωτιά.
Βεζύρης, δραγουμάνος, αφέντης κι αν σταθείς
ο τύραννος αδίκως σε κάμνει να χαθείς.

Δουλεύεις όλη ημέρα, σε ό,τι κι αν σε πει,
κι αυτός πασχίζει πάλιν, το αίμα σου να πιει.
Ο Σούτζος, κι ο Μουρούζης, Πετράκης, Σκαναβής
Γκίκας και Μαυρογένης, καθρέπτης, είν' να ιδείς.

Ανδρείοι καπετάνοι, παπάδες, λαϊκοί,
σκοτώθηκαν κι αγάδες, με άδικον σπαθί.
Κι αμέτρητοι άλλοι τόσοι, και Τούρκοι και Ρωμιοί,
ζωήν και πλούτον χάνουν, χωρίς καμιά αφορμή.

(Μελοποιημένες είναι οι τρεις πρώτες στροφές)

Ελάτε με έναν ζήλον, σε τούτον τον καιρόν,
να κάμωμεν τον όρκον, επάνω στον σταυρόν.
Συμβούλους προκομμένους, με πατριωτισμόν
να βάλωμεν εις όλα, να δίδουν ορισμόν.

Οι νόμοι να 'ν' ο πρώτος, και μόνος οδηγός,
και της πατρίδος ένας, να γένει αρχηγός.
Γιατί κι η αναρχία, ομοιάζει την σκλαβιά,
να ζούμε σαν θηρία, είν' πιο σκληρή φωτιά.

Και τότε με τα χέρια, ψηλά στον ουρανόν
ας πούμ' απ' την καρδιά μας, ετούτα στον Θεόν.

Ω βασιλεύ του κόσμου, ορκίζομαι σε Σε,
στην γνώμην των τυράννων, να μην έλθω ποτέ.
Μήτε να τους δουλεύσω, μήτε να πλανηθώ,
εις τα ταξίματά τους, για να παραδοθώ.

Εν όσο ζω στον κόσμο, ο μόνος μου σκοπός,
για να τους αφανίσω, θε να `ναι σταθερός.
Πιστός εις την πατρίδα, συντρίβω τον ζυγόν,
αχώριστος για να `μαι, υπό τον στρατηγόν.

Κι αν παραβώ τον όρκον, ν' αστράψ' ο ουρανός,
και να με κατακόψει, να γένω σαν καπνός.

Σ' ανατολή και δύση, και νότον και βοριά,
για την πατρίδα όλοι, να `χωμεν μια καρδιά.
Στην πίστην του καθ' ένας, ελεύθερος να ζει,
στην δόξαν του πολέμου, να τρέξωμεν μαζί.

Βουλγάροι κι Αρβανίτες, Αρμένιοι και Ρωμιοί,
Αράπηδες και άσπροι, με μια κοινήν ορμή,
Για την ελευθερίαν, να ζώσωμεν σπαθί,
πως είμαστ' αντρειωμένοι, παντού να ξακουσθεί.